

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Igora Belka a z členov Ing. JUDr. Miroslava Gavalca, PhD. a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., v právnej veci žalobcu: **M.**, bytom P., právne zastúpeného JUDr. Dušanom Divkom, AK so sídlom Šoltésovej č. 346/1, Považská Bystrica, proti žalovanému: **Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Trenčíne**, Krajský dopravný inšpektorát, Jilemnického č. 1, Trenčín, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. KRP-KDI-P-9/2011 zo dňa 16.3.2011, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č. k. 11S/38/2011-58 zo dňa 22.6.2011, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č. k. 11S/38/2011-58 zo dňa 22.6.2011 **p o t v r d z u j e .**

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Trenčíne napadnutým rozsudkom uvedeným vo výroku toho rozhodnutia zamietol žalobu o preskúmanie rozhodnutia č. KRP-KDI-P-9/2011 zo dňa 16.3.2011, ktorým žalovaný zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil prvostupňové rozhodnutie Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Považskej Bystrici č. ORP-DIPB-SK-302/2010 zo dňa 22.12.2010 o uznaní žalobcu vinným zo spáchania priestupku podľa § 22 ods. 1

písm. a/ zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch (ďalej len „zákon č. 372/1990 Zb.“) a uložení pokuty § 22 ods. 2 zákona č. 372/1990 Zb. vo výške 1 000 € a zákazu činnosti viesť motorové vozidlá na dobu 50 mesiacov odo dňa právoplatnosti rozhodnutia.

Krajský súd tak rozhodol s poukazom na zistenie, že správne orgány v konaní dostatočne a objektívne zistili skutkový stav veci a tento aj po právnej stránke správne posúdili a napadnuté rozhodnutie aj postup žalovaného boli v súlade so zákonom.

Krajský súd v odôvodnení rozsudku zdôraznil skutočnosť, že žalobca bol postihnutý za odmietnutie poslúchnuť pokyn, výzvu alebo príkaz policajta. Konštatoval, že žalobca bol v čase kontroly hliadkou účastníkom cestnej premávky, pretože riadil motorové vozidlo a nebolo rozhodujúce, či pred kontrolou zastavil sám alebo by bol zastavil až na pokyn hliadky. Poukázal tiež na skutočnosť, že parkovisko, kde žalobca zastavil je súčasťou pozemnej komunikácie v zmysle § 1 ods. 4 zákona č. 135/1961 Zb., preto námietky žalobcu, že len stál na parkovisku a nebol účastníkom cestnej premávky, nepovažoval za dôvodné. Uviedol, že medzi účastníkmi konania nebolo sporné, že žalobca sa odmietol podrobiť dychovej skúške, teda hoci bol povinný poslúchnuť výzvu policajta, neurobil tak a tým sa dopustil priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. a/ zákona č. 372/1990 Zb.

Proti rozsudku podal žalobca odvolanie žiadajúc, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu zrušil a vrátil vec prvostupňovému súdu na ďalšie konanie.

Dôvodil, že správne orgány ani krajský súd nevykonali navrhované dôkazy (pripojenie spisu Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 5T 42/2011 vo veci trestného činu D., ktorý vozidlo riadil, vybavenie sťažnosti žalobcu na člena hliadky npráp. D.), ktoré mali podľa jeho názoru vyvrátiť ustálený záver správnych orgánov. Trval na tom, že policajt nebol oprávnený kontrolovať ho dychovou skúškou, keďže nebol vodičom, ale vo vozidle na parkovisku len sedel. Príslušník by mal toto oprávnenie podľa žalobcu len vtedy, ak by vozidlo bolo v cestnej premávke; mimo cestnej premávky by toto oprávnenie patrilo policajtovi len v prípade, ak by sa ako vodič zúčastnil na dopravnej nehode. Tvrdil, že nemohol porušiť pravidlá cestnej premávky a dopustiť sa priestupku, pretože absentoval znak skutkovej podstaty, lebo nebol účastníkom cestnej premávky, príslušník PZ nevykonával dohľad nad bezpečnosťou a plynulosťou cestnej premávky a nebolo vodičom vozidla. Namietal, že rozhodnutie bolo

založené na domnienke a nepravdivom tvrdení policajtov, že sledovali pohyb vozidla a to bezprostredne, čo je v rozpore so skutočnosťou.

Žalovaný správny orgán vo vyjadrení k odvolaniu zotrval na svojom stanovisku o zákonnosti správneho rozhodnutia a navrhol napadnutý rozsudok potvrdiť ako vecne správny.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 OSP v spojení s § 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo, odvolanie prejednal bez nariadenia pojednávania v súlade s § 250ja ods. 2 OSP a jednomyselne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z.) dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 14. augusta 2012 po tom, čo deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk najmenej päť dní vopred (§ 156 ods. 1 a 3 OSP).

Odvolací súd v medziach dôvodov odvolania preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného, ako aj rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu a konania týmito rozhodnutiami predchádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu uplatnenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Z obsahu pripojeného administratívneho spisu vyplýva, že žalobca dňa 5.9.2010 v čase o 12.35 hod. viedol motorové vozidlo značky Fiat Ducato EČV P. v Bratislave po Rožňavskej ulici smerom do centra mesta, kde bol na parkovisku pred obchodným centrom R1 kontrolovaný hliadkou PZ v zložení npráp. D. a stržm. H., pričom odmietol podrobiť sa dychovej skúške na zistenie prítomnosti alkoholu v dychu, ako aj lekárskeho vyšetreniu spojenému s odberom krvi na zaistenie alkoholu v krvi v zdravotníckom zariadení, čím porušil § 3 ods. 2 písm. c/ zákona č. 8/2009 Z.z. 315/1996 Z.z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákona č. 8/2009 Z.z.“) a dopustil sa tak priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. a/ zákona č. 372/1990 Zb. Do správy o výsledku objasňovania priestupku sa žalobca odmietol vyjadriť a odmietol ju i podpísať. Z tejto správy (z predtlačky) tiež vyplýva, že žalobca bol poučený o spôsobe vykonania dychovej skúšky elektronickým

prístrojom, o práve požiadať o odber krvi a následne bol upozornený, že náklady za vykonaný odber krvi na jeho žiadosť bude hradieť z vlastných prostriedkov a ďalej z nej vyplýva, že žalobca odber krvi nežiadal a ďalšia jazda mu bola zakázaná. Hliadka žalobcom predložený vodičský preukaz zadržala.

Správny orgán preto začal voči žalobcovi priestupkové konanie. Skutok, ktorý sa mu kládol za vinu, bol prejednaný na ústnom pojednávaní dňa 22.12.2010 pod č. ORP-DIPB-SK-302/2010.

Žalobca do zápisnice ku skutku uviedol, že si je vedomý spáchania priestupku spočívajúceho v tom, že sa odmietol podrobiť dychovej skúške a vyšetrenia krvi na zistenie prítomnosti alkoholu v dychu resp. v krvi. Tvrdil, že vozidlo viedol cca 200m po Rožňavskej na parkovisko, kde ho zaparkoval a až po cca 5-10 minútach ho hliadka kontrolovala a žiadala vykonanie dychovej skúšky, ktorú vykonať odmietol, lebo v tom čase už vozidlo nevedol a alkoholické nápoje požil až potom, čo vozidlo zaparkoval.

Z výpovedí členov hliadky zo dňa 5.9.2010 a 5.10.2010 zhodne vyplýva, že v čase o 12.35 hod. vykonávali hliadkovú službu na Rožňavskej ulici, kde videli oproti čerpacej stanici odstavené vozidlo žalobcu, ktoré sa pohlo a asi po 200m odbočilo na parkovisko R1. Hliadka mala vozidlo stále v dohľade a svoje služobné vozidlo zastavili vedľa vozidla žalobcu. Pri komunikácii s vodičom – žalobcom bolo z jeho dychu cítiť alkohol a preto bol vyzvaný podrobiť sa dychovej skúške, čo najprv odmietol, no neskôr s tým súhlasil a preto bola na miesto privolaná druhá hliadka, ktorá mala prístroj Dräger, no žalobca v ich prítomnosti odmietol skúšku dychom vykonať a tvrdil, že po odstavení vozidla na parkovisku požil s J. (ktorý sedel vo vozidle) alkohol. J. na otázku, či túto verziu môže potvrdiť, uviedol, že vypovedať nebude. Žalobcovi bola ponúknutá aj možnosť vykonať 2 dychové skúšky za sebou s časovým odstupom, z ktorých výsledkov by sa dalo zistiť, či má hladina alkoholu u žalobcu klesajúcu alebo stúpajúcu tendenciu, čo však odmietol. Poukázali aj na to, že vozidlo žalobcu bolo predtým kontrolované inou hliadkou (v zložení nstržm. Š. a nstržm. P.), ktorá predviedla pôvodného vodiča F. z dôvodu, že tento mal uložený zákaz viezť motorové vozidlo. Podľa členov tejto hliadky sa mal F. vyjadriť, že vozidlo viedol napriek uloženému zákazu z dôvodu, že jeho spolujazdec (žalobca) bol značne pod vplyvom alkoholu a tiež vypovedali, že pri kontrole vozidla bolo z motoriky aj z verbálneho prejavu zrejmé, že

spolujazdec, teda žalobca, bol pod vplyvom alkoholu, k čomu sa i sám priznal („...že vypil fľašu tvrdého alkoholu a že je on všetkému na vine a nech zadržia vodičský preukaz jemu a nie vodičovi...“ – úradný záznam z výpovede nstržm. P. zo dňa 6.10.2010) a z tohto dôvodu ho aj poučili, aby po odvedení pôvodného vodiča F. vozidlo nevedol on.

Prvostupňový správny orgán na podklade takto zisteného skutkového stavu rozhodnutím č. p. ORP-DIPB-SK-302/2010 zo dňa 22.12.2010 uznal žalobcu vinným zo spáchania priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. a/ zákona č. 372/1990 Zb., ktorého sa dopustil tým, že porušil § 3 ods. 2 písm. c/ zákona č. 8/2009 Z.z. a podľa § 22 ods. 2 zákona č. 372/1990 Zb. mu za to uložil pokutu v sume 1 000 € a zákaz činnosti viesť motorové vozidlá na dobu 50 mesiacov odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia.

V odvolaní proti prvostupňovému správne rozhodnutiu žalobca nesúhlasil s tým, že by bol porušil § 3 ods. 2 písm. c/ zákona č. 8/2009 Z.z., pretože tento zákon platí len na ceste a nie na parkovisku, kde bol kontrolovaný. Tvrdil, že sa stal obeťou policajtov, ktorí svojim postupom porušili zákon, chceli ho pozbaviť jeho ľudských práv a preto sa im postavil na odpor. Namietal predovšetkým to, že v spise nebolo uvedené, po akej dobe po zaparkovaní ho hliadka kontrolovala.

Žalovaný v odvolacom správnom konaní doplnil dokazovanie o vysvetlenia policajtov, ktorí zistili a dokumentovali priestupok. Zo záznamov o podaní vysvetlenia oboch policajtov zo dňa 17.2.2011 vyplýva, že ich výpovede boli v podstate totožné s ich výpoveďami v prvostupňovom konaní. Len spresnili, že v čase cca po 12.00, vyrozumeli z komunikácie s ďalšími dopravnými hliadkami, že na Rožňavskej bolo zastavené a kontrolované vozidlo, ktorého vodič bol zadržaný a predvedený z dôvodu podozrenia zo spáchania trestného činu a že zrejme celá posádka vozidla je pod vplyvom alkoholu. V čase okolo 12.30 hod. prechádzali služobným vozidlom Rožňavskou ulicou a spozorovali na čerpacej stanici odstavené spomínané vozidlo a keďže sa následne dodávka pohla smerom do centra a oni mali podozrenie, že sa jedná o spomenuté vozidlo, ktorého vodič mohol byť pod vplyvom alkoholu, aby zabránili možným nepriaznivým následkom, tak šli za dodávku a zastavili takmer súčasne s ním na parkovisku centra R1. Obaja zhodne tvrdili, že vozidlo mali po celý čas na dohľad, kontrolovali ho bezprostredne po zastavení (v žiadnom prípade to nebolo až po 5 minútach) a že po zastavení vozidla a ani počas kontroly vodič alkohol nepožil.

Na základe takto doplneného dokazovania žalovaný správny orgán v napadnutom rozhodnutí konštatoval, že k spáchaniu priestupku došlo tak, ako to bolo ustálené v prvostupňovom konaní a preto ho potvrdil. Námietky žalobcu vyhodnotil ako účelovú obranu a k sťažnosti podanej žalobcom na člena hliadky D. poukázal na to, že táto bolo sčasti vyhodnotená ako neopodstatnená a sčasti nemohla byť prešetrená. K tvrdeniu žalobcu, že na parkovisku R1 stáli nejakú dobu a až potom boli kontrolovaní hliadkou, uviedol, že v tejto časti si aj samotný žalobca odporoval, keďže raz tvrdil, že to bolo 10-20 minút, inokedy 5 až 10 minút, no faktom ostáva, že ak by žalobca v čase prejazdu hliadky Rožňavskou ulicou už stál na parkovisku R1 po dobu čo i len 5 minút, tak by s určitosťou nebol hliadkou kontrolovaný. Zdôraznil, že zákon nerieši časovú rovinu a rozdiel medzi vodičom, ktorý bol zastavený hliadkou a vodičom, ktorý vozidlo zastavil sám pred príchodom hliadky. Zásadám logiky podľa žalovaného zodpovedá aj tvrdenie, že žalobca najprv s vykonaním skúšky dychom súhlasil a preto bola zavolaná druhá hliadka vybavená prístrojom Dräger; ak by totiž žalobca skúšku odmietol hneď, druhá hliadka by bola volaná celkom zbytočne. Žalovaný ďalej poukázal na ustanovenia § 3 ods. 2 písm. c/, § 69 ods. 1 písm. d/ a § 2 ods. 1 zákona č. 8/2009 Z.z. V súvislosti s námietskou žalobcu, že na parkovisku nemal byť kontrolovaný, lebo v takom prípade sa už nejedná o cestnú premávku, žalovaný argumentoval znením § 2 ods. 1 zákona č. 8/2009 Z.z. v spojení s § 4b ods. 1 zákona č. 135/1961 Zb., z ktorých jednoznačne vyplýva, že parkovisko je súčasťou cestnej premávky.

Podľa § 3 ods. 2 písm. c/ zákona č. 8/2009 Z.z. účastník cestnej premávky je ďalej povinný poslúchnuť pokyn, výzvu alebo príkaz policajta súvisiaci s výkonom jeho oprávnení pri dohľade nad bezpečnosťou a plynulosťou cestnej premávky, strpieť výkon jeho oprávnení, ako aj pokyny iných osôb, ktoré na to oprávňuje tento zákon alebo osobitný predpis.

Podľa § 69 ods. 1 písm. d/ zákona č. 8/2009 Z.z. **policajt je oprávnený vyzvať vodiča, aby sa podrobil vyšetreniu, či nie je ovplyvnený alkoholom alebo inou návykovou látkou, alebo liekmi, ktoré môžu znížiť jeho schopnosť bezpečne viesť vozidlo.**

Podľa § 22 ods. 1 písm. a/ zákona č. 372/1990 Zb. **priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky sa dopustí ten, kto ako vodič vozidla sa odmietne podrobiť**

vyšetreniu na zistenie požitia alkoholu alebo inej návykovej látky spôsobom ustanoveným osobitným predpisom, hoci by také vyšetrenie nebolo spojené s nebezpečenstvom pre jeho zdravie.

Odvolaací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku súdu v intenciách podaného odvolania a v nadväznosti na neho aj rozhodnutia žalovaného ako aj konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že správne orgány oboch stupňov si pre svoje rozhodnutie vo veci zadovážili dostatok skutkových podkladov, na základe ktorých náležite zistili skutkový stav a výkladom relevantných zákonných ustanovení dospeli k správne právnemu záveru, že konaním žalobcu, tak ako bolo konkretizované v napadnutom rozhodnutí, sa žalobca dopustil priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky v zmysle § 22 ods. 1 písm. a/ zákona č. 372/1990 Zb.

Námietky žalobcu uvedené v odvolaní proti rozsudku súdu prvého stupňa, ktoré sa v podstate zhodovali s námietkami vznesenými v správnom konaní ako aj v žalobe neboli podľa názoru odvolacieho súdu spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia. Žalovaný sa nimi dôsledne zaoberal a svoje stanovisko k nim vyčerpávajúcim spôsobom uviedol vo svojom rozhodnutí. S jeho záverom v ich posúdení sa súd prvého stupňa stotožnil dôvodne, pretože aj podľa názoru odvolacieho súdu, bolo možné k nemu dospieť vyhodnotením obsahu správy o objasňovaní priestupku zo dňa 5.9.2010, úradných záznamov zo dňa 5.9.2010, 4.10.2010 a 5.10.2010, záznamov o podaní vysvetlenia zo dňa 6.10.2010 (J., nstržm. P.) a zo dňa 17.2.2011 (npráp. D., nstržm. H.), ktoré si správny orgán zabezpečil pre účely objasnenia skutkového stavu.

Žalobca v odvolaní nenamietal druh a výšku uložených sankcií, preto sa týmito skutočnosťami odvolací súd nezaoberal. V predmetnom konaní sa zameral na odvolacie námietky žalobcu týkajúce sa priebehu skutku kladeného mu za vinu.

V súvislosti s priestupkom, ktorého sa mal dopustiť dňa 5.9.2010, žalobca namietal, že nebol daný žiaden dôvod na to, aby bol podrobovaný dychovej skúške, keď sedel v odstavenom vozidle na parkovisku, lebo nebol vodičom a neužíval cestu, diaľnicu, miestne ani účelovú komunikácie. Toto oprávnenie by policajtom prináležalo len vtedy, ak by bol účastníkom dopravnej nehody.

Tieto námietky žalobcu nemožno považovať za relevantné v tomto konaní a to vzhľadom k tomu, že žalobcovi sa za vinu kladie priestupok, ktorého sa dopustil tým, že sa **ako vodič odmietol podrobiť vyšetreniu na zistenie alkoholu, ktoré sa vykonáva dychovou skúškou prístrojom, teda ako účastník cestnej premávky porušil svoju povinnosť vyplývajúcu z § 3 ods. 2 písm. c/ zákona č. 315/1996 Z.z.** Oprávnenie policajta vyzvať vodiča, aby sa podrobil skúške na zistenie prítomnosti alkoholu v dychu vyplýva priamo z § 69 ods. 1 písm. d/ zákona č. 8/2009 Z.z. Žalobca pritom aj podľa názoru odvolacieho súdu jednoznačne bol vodičom vozidla a účastníkom cestnej premávky. Jednak viedol vozidlo na parkovisko, čo ani on sám nespochybňoval (pričom hliadka sa aj v súvislosti s predchádzajúcou kontrolou uvedeného vozidla vykonanou inou hliadkou odôvodnene domnievala, že posádka vozidla bola už v tom čase pod vplyvom alkoholu a preto ho nasledovala na parkovisko) a jednak je parkovisko súčasťou miestnych komunikácií, ktorých užívanie je jednoznačne súčasťou cestnej premávky.

Tvrdením žalobcu, že dychovú skúšku odmietol vykonať, pretože si po zaparkovaní vozidla vypil a až po nejakej dobe bol kontrolovaný hliadkou, sa žalobca nemôže vyvinieť zo spáchania skutku, ktorý sa mu kladie za vinu. Tomuto tvrdeniu odporujú viaceré skutočnosti, ktorých logickým výkladom nemožno dospieť k inému záveru, ako k tomu, že žalobca sa odmietol skúške podrobiť z dôvodu, že bol pod vplyvom alkoholu už v čase keď jazdil. A to konkrétne skutočnosť, že vozidlo viedol F., ktorý mal odňatý vodičský preukaz a bolo by tak nelogické, aby vedome riskoval stíhanie pre trestný čin marenia výkonu úradného rozhodnutia, pokiaľ by len týmto nechcel predísť možným horším následkom, ku ktorým by mohlo dôjsť, ak by jazdil žalobca, ktorý bol podľa F., i podľa členov prvej hliadky silne pod vplyvom alkoholu a k tejto skutočnosti sa hliadke aj priznal a preto bol aj vyzvaný, aby po odvedení F. vozidlo sám nevedol. Ďalej tiež skutočnosť, že hliadka nasledovala dodávku žalobcu po tom, čo žalobca po odvedení F. ako vodič viedol auto na parkovisko – ak by hliadka nemala podozrenie, že ide o vozidlo, ktorej posádka podľa predchádzajúcich zistení bola zrejme pod vplyvom alkoholu, hliadka by nemala žiaden dôvod sledovať toto vozidlo na parkovisko a podrobiť ho následnej kontrole. Uvedené závery možno vyvodzovať aj z toho, že hliadka žalobcovi umožnila vykonať aj 2 skúšky s určitým časovým odstupom, čím by sa mohlo potvrdiť jeho tvrdenie, že pil až po zaparkovaní vozidla – žalobca však toto odmietol, a je za daných okolností je na mieste sa domnievať, že tak urobil práve

z dôvodu, že pil už skôr a vozidlo nevedol triezvy, tak ako to tvrdil. V danej veci je teda nepochybné, že žalobca odmietnutím výzvy policajta podrobiť sa dychovej skúške porušil svoju povinnosť vyplývajúcu z § 3 ods. 2 písm. c/ zákona č. 8/2009 Z.z. a dopustil sa tým priestupku v zmysle § 22 ods. 1 písm. c/ zákona č. 372/1990 Zb.

Odvolací súd dospel k záveru, že nemožno nič vyčítať krajskému súdu, ktorý sa podrobne zaoberal všetkými žalobnými námietkami a dospel k správne názoru, že preskúmaným rozhodnutím žalovaného nedošlo k porušeniu zákona, práv a chránených záujmov žalobcu, pričom svoj právny záver, s ktorým sa odvolací súd stotožnil, aj náležitým spôsobom odôvodnil.

Žalobca neuviedol v odvolaní žiadne iné skutočnosti, ktoré by záver o zákonnosti rozhodnutí a postupov správnych orgánov a krajského súdu vyvrátili, jeho odvolacie námietky neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku a preto s poukazom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu postupom podľa § 219 OSP potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c a § 250k ods. 1 OSP tak, že žalobcovi vzhľadom na jeho neúspech v konaní náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Žalovanému zákon priznanie náhrady trov konania neumožňuje.

P o u č e n i e : Protí tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 14. augusta 2012

JUDr. Igor Belko, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Ľubica Kavivanovová